

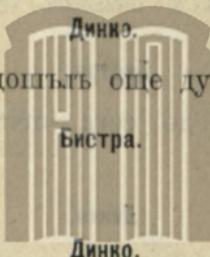
Баба Спаса.

(Мисли). Че за сиромашта приказва, ама тъй че разплаква. (Наскърбено). Ехъ, пъкъ Тодоръ, Тодоръ като че отъ земята го бѣха извадили. Пъкъ като сърши, да видишъ; всички се спуснаха въ олтаря и стана ей такова: хората се смълчаха, чу се гълчъ —

Мълчание.

II.

Неочаквано влиза Динко. Той е запъхтенъ и нѣкакво смущение се вижда по лицето му.

Не си ли е дошътъ още духовникътъ?

Не.

(Прѣсича). Ехъ, пъкъ толкозъ ми трѣбаше.

Бистра.

Е, че ще почакашъ. Поседни де! Посемъ — сега ще се върне.

Динко.

Сѣдвамъ, само че бѣразамъ, пъкъ —

Бистра.

Толкова? Че не се ли видѣхте въ черкова?

Динко.

(Клати глава). Видѣхме се ний, ами —